

Seuraavassa apostolien tekojen teksti on mustalla tekstillä.

Omat kommenttini ovat tällaisella sinisellä tekstillä.

Aiheeseen liittyvät muut raamatunkohdat ovat mustalla kursivoidulla.

Paavali kutsutaan työhön

Evankelista Luukas on kirjoittanut tapahtumajärjestyksessä seurakunnan tapahtumista ja evankeliumin leviämisestä.

Luuk. 1:3-4. Niin olen nyt minäkin (Luukas), otettuani alusta asti kaikesta tarkan selon, päättänyt kirjoittaa yhtenäisen esityksen sinua varten, kunnioitettu Teofilos, jotta tietäisit, kuinka luotettavaa sinulle annettu opetus on.

Apt. 11:19-20. Ne, jotka Stefanoksen surmaamisesta alkaneen vainon tähden olivat hajaantuneet, kulkivat Foinikiaan, Kyprokseen ja Antiokiaan saakka mutta eivät julistaneet sanaa muille kuin juutalaisille. Heidän joukossaan oli kuitenkin muutamia kyproslaisia ja kyreneläisiä, jotka Antiokiaan saavuttuaan saarnasivat myös kreikkalaisille hyvää sanomaa Herrasta Jeesuksesta.

Evankeliumin julistamisen esteenä joillakin Jeesukseen Messiaanaan uskovilla juutalaisilla oli Mooseksen laki, joka kielsi ottamasta pakanoita Herran kansan joukkoon (5. Moos. 23:9). Pakanat olivat saastaisia, koska eivät noudattaneet Mooseksen lain rituaalisäännöksiä. Nämä juutalaiset kristityt olivat unohtaneet Jeesuksen sanan, että ei Jeesus tullut lakia kumoamaan vaan täyttämään sen (Matt. 5:17-20).

5. Moos. 23:8-9. "Älkää vieroksuko edomilaisia; he ovat teidän veljiänne. Älkää vieroksuko myöskään egyptiläisiä, sillä te olette olleet muukalaisina heidän maassaan. Näiden jälkeläisiä voidaan kolmannesta sukupolvesta alkaen ottaa Herran kansan joukkoon.

Matt. 5:17-20. "Älkää luulko, että minä (Jeesus) olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan. En minä ole tullut kumoamaan, vaan toteuttamaan. Totisesti: laista ei häviä yksikään kirjain, ei pieninkään piirto, ennen kuin taivas ja maa katoavat, ennen kuin kaikki on tapahtunut. Sitä, joka jättää laista pois yhdenkin käskyn, vaikkapa kaikkein vähäisimmän, ja siten opettaa, kutsutaan taivasten valtakunnassa vähäisimmäksi. Mutta sitä, joka noudattaa lakia ja niin opettaa, kutsutaan taivasten valtakunnassa suureksi. Minä sanon teille: ellette te noudata Jumalan tahtoa paljon paremmin kuin lainopettajat ja fariseukset, te ette pääse taivasten valtakuntaan. (Kun saamme Jumalalta uuden sydämen ja Hengen, eli uudestisyntymisen, me pääsemme taivasten valtakuntaan.)

Vainon vuoksi Jerusalemissa pois lähteneiden joukossa oli myös käännyttäjiä. Käännyttäjiä olivat niitä pakanoita, jotka olivat alkaneet noudattaa Mooseksen lakia ja olivat ympärileikkauttaneet itsensä. Nämä käännyttäjiä julistivat evankeliumia Herrastaan Jeesuksesta Kristuksesta myös muille kuin juutalaisille.

Apt. 11:21. Herran käsi oli heidän tukenaan, ja suuri joukko ihmisiä kääntyi ja uskoi Herraan.

Jumala haluaa, että ihmiset pelastuisivat riippumatta siitä, mihin ihmisryhmään he kuuluvat (Apt. 10:34-35, Hes. 18:30-32).

Apt. 10:34-35. Niin Pietari avasi suunsa ja sanoi: "Nyt minä totisesti käsitan, ettei Jumala katso henkilöön, vaan että jokaisessa kansassa se, joka häntä pelkää ja tekee vanhurskautta, on hänelle otollinen.

Hes. 18:30-32. Minä tuomitsen teistä itse kunkin sen mukaan, mitä hän on tehnyt. Näin sanoo Herra Jumala. "Kääntykää, luopukaa synneistänne, ettei syyllisyys olisi uhkana yllänne! Heittäkää pois kaikki rikkomuksenne, kaikki se millä olette syntiä tehneet, ja ottakaa rintaanne uusi sydän ja uusi henki. Miksi te kuolisitte, israelilaiset (tai muutkaan)? En minä tahdo kenenkään kuolemaa - näin sanoo Herra Jumala. Kääntykää, niin saatte elää! (Kääntyminen on tässä sitä, että suostuu syntiseksi ja ottamaan Jumalalta vastaan uuden sydämen ja Hengen.)

Apt. 11:22. Tästä kantautui tieto Jerusalemin seurakunnalle, ja seurakunta lähetti Barnabaksen Antiokiaan.

Lähtiessään Antiokiassa olevien pakanoiden luo, Barnabas oli jo tietoinen siitä, että Jumala oli antanut Pyhän Henkensä Corneliuksen kodissa olleille pakanoille. Nyt myös Antiokiassa olevat pakanakristityt olivat saaneet Pyhän Hengen.

Apt. 11:23. Kun hän perille tultuaan näki, mitä Jumalan armo oli saanut aikaan, hän ilahtui ja kehotti kaikkia järkkymättä pysymään uskossa Herraan.

Vaikka evankeliumin julistajia ja opettajia tarvitaan, on Jumalan armo se, joka ihmisessä saa hyvää aikaan

(1. Kor. 15:10, 2. Kor. 1:12, Ef. 1:7-8, Tit. 2:11-13). Jumalan armo on sidoksissa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä. Joka sen hylkää, hylkää aina myös Jumalan armon.

1. Kor. 15:10. *Mutta Jumalan armosta minä olen se mikä olen, eikä hänen armonsakaan minua kohtaan ole mennyt hukkaan. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä, en tosin minä itse, vaan Jumalan armo, joka on ollut voimani.*

2. Kor. 1:12. *Me ylpeilemme siitä, että kaikkialla maailmassa ja varsinkin teidän keskuudessanne olemme noudattaneet Jumalan vaatimaa yksinkertaisuutta ja vilpittömyyttä. Tämä on omantuntomme todistus. Meitä on ohjannut Jumalan armo eikä inhimillinen viisaus.*

Ef. 1:7-8. *Kristuksen veressä meillä on lunastus, rikkomustemme anteeksianto. Näin Jumala on antanut armonsaa rikkouden tulla runsaana osaksemme ja suonut meille kaikkea viisautta ja ymmärrystä.*

Tit. 2:11-13. *Jumalan armo on näet ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille, ja se kasvattaa meitä hylkäämään jumalattomuuden ja maailmalliset himot ja elämään hillitysti, oikeamielisesti ja Jumalaa kunnioittaen tässä maailmassa, kun odotamme autuaan toivomme toteutumista, suuren Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden ilmestymistä.*

Jumalan armo, joka kohtaa meitä Jeesuksessa Kristuksessa, tekee pelastavan työn, mutta Jumala haluaa myös liittää ihmisen Herran Jeesuksen omien joukkoon. Yksinäinen kristitty on helpompi saalis maailmalle kuin joukossa oleva. Tosin joukkokin voi mennä harhaan, mikäli paimen on harhassa eikä pyri pitämään laumaansa Jeesuksen Kristuksen sovintoveren alla (Juud. 1:4 ja 16).

Juud. 1:4 ja 16. *Teidän joukkoonne on näet luikerrellut ihmisiä, joista jo kauan on ollut tuomio kirjoitettuna. Nämä jumalattomat kääntävät meidän Jumalamme armon riettaudeksi ja kieltävät ainoan Valtiaamme ja Herramme Jeesuksen Kristuksen. (Tunnustavat suullaan "rakkauden" Jeesusta, mutta eivät pyri noudattamaan Raamatun sanaa.)... Nuo ihmiset ovat osaansa tyytymättömiä valittelijoita, jotka elävät himojensa vallassa. Heidän puheensa ovat suurellisia, ja omaa etuaan tavoitellen he mielitelevät ihmisiä.*

Apt. 11:24. Hän (Barnabas) oli hyvä mies, täynnä Pyhää Henkeä ja uskoa. Yhä enemmän oli niitä, jotka liittyivät Herran omien joukkoon.

Jumala käytti myös Barnabasta pakanoiden evankelioimiseen ja opettamiseen. Vaikka oli juutalainen, Barnabas ei ollut judaisti, koska hän ei vaatinut pakanakristityiltä ympärileikkausta. Entä mikä on ihmisen oma osuus pelastumisessa? Siitäkin on uskovien keskuudessa kinasteltu. Kun tämä kysymys kysyttiin Erkki Lemiseltä, hän vastasi seuraavasti; "vastaan hangoittelemisen".

Jotkut kristityt uskovat, että ihmisessä on itsessään jotain sellaista hyvää, jolla hän kykenee kurkottamaan Jumalan puoleen. Nyt jo vanhempana kristittynä voin todeta, että minussa itsessäni ei ainakaan sellaista hyvää ole. Se, millä minä kurkottelin Jumalan puoleen, on sellaisia tekoja, joilla vanha luontoni yrittää itse ansaita itselleen taivaspaikkaa. Ja vaikkei taivaspaikka heltäisikään, vanha luontoni ainakin yrittää ansaita ensimmäisiä paikkoja seurakunnassa. Me joudumme jatkuvasti kilvoittelemaan, että saisimme pidetyksi vanhan luontomme Jeesuksen ristillä (Gal. 6:14-15, Ef. 2:10.) Tämä kilvoittelu ei kuitenkaan ole "hampaat irvessä kilvoittelua", sillä meillä on Isänä Jumala, vapauttajanamme Herramme Jeesus Kristus, toisena Puolustajanamme Pyhä Henki ja rinnalla kulkijoina suuri joukko kristittyjä veljiä ja sisaria.

Gal. 6:14-15. *Minä taas en ikinä tahdo kerskailla mistään muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä. Siinä on maailma minulle ristiinnaulittu ja minä maailmalle. On samantekevää, onko ihminen ympärileikattu vai ympärileikkaamaton. Tärkeää on, että hänet on luotu uudeksi.*

Ef. 2:10. 1933/38 käännös. *Sillä me olemme hänen tekonsa (Vanha luonto on kuollut suhteessa Jumalaan. Uudestisyntynyt uusi minä on Jumalan tekoa.), luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme. (Uusi luomus meissä syntyy vasta Kristuksessa Jeesuksessa. Kun olemme uudestisyntyneet, Jumala antaa meille tehtäväksi niitä hyviä tekoja, jotka Hän itse on jo tehnyt meille valmiiksi. Ennen uskon tuloa, hengellisesti kuolleina, meille ei ollut edes mahdollista tehdä niitä. Uskoontulon jälkeen me joudumme valitsemaan, teemmekö niitä vai emme. Uskon tulossa meiltä kysyttiin, suostummeko löydettäviksi. Uskon tulon jälkeen meiltä kysytään, suostummeko elämään Jumalan valmistamissa teoissa.)*

Apt. 11:25-26. Barnabas lähti sitten Tarsokseen etsimään Saulia ja löydettyään toi hänet Antiokiaan. Yhdessä he toimivat seurakunnan keskuudessa kokonaisen vuoden, ja suuri joukko ihmisiä sai heiltä opetusta. Antiokiassa alettiin ensimmäiseksi käyttää opetuslapsista nimitystä kristitty.

Antiokiaan muodostui kristillinen seurakunta, joka tarvitsi työntekijöitä. Barnabas muisti Paavalin, joka oli siirretty "jäähyille" kasvamaan kristittynä (Apt.9:28-31). Paavali oli aikaisemmin saanut kutsun työhön Jumalalta, nyt hän sai kutsun myös seurakunnalta.

Kristitty -sana tulee sanasta Kristus (Messias, Voideltu). Paavalin ja Barnabaan opetuksen sisältönä on ollut Kristus Jeesus jopa siinä määrin, että se herätti maallistuneiden ihmisten huomion. Kunpa niin olisi tänäänkin.

Apt.9:28-31. Sen jälkeen Saul (Paavali) eli ja vaikutti heidän parissaan Jerusalemissa. Rohkeasti hän julisti sanomaa Herrasta. Hän puhui myös kreikankielisille juutalaisille ja väitteli heidän kanssaan, mutta he yrittivät tappaa hänet. Kun uskonveljet saivat tietää tämän, he veivät Saulin Kesareaan ja lähettivät hänet sieltä Tarsokseen. Kaikkialla Juudeassa, Galileassa ja Samariassa kirkolla oli nyt rauha. Se eli ja rakentui Herran pelossa, ja Pyhä Henki vahvisti sitä, niin että se yhäti kasvoi. (Paavalin työtehtävät eivät olleet Jerusalemin seurakunnassa vaikka hän aluksi niin ilmeisesti luuli.)

Apt. 11:27-28. Tuohon aikaan tuli Jerusalemissa profeettoja Antiokiaan. Muuan heistä, nimeltään Agabos, ilmoitti Hengen vaikutuksesta, että koko maailmaan oli tuleva suuri nälänhätä. Näin tapahtuikin Claudiuksen aikana.

Jumala antaa profetoimisen armolahjan muutamille kristityille, jotta he käyttäisivät sitä seurakunnan ja muiden kristittyjen hyödyksi.

Profetoimisen me miellämme usein joko tulevaisuuden ennustamiseksi tai tulikivenkatkuiseksi parannuksen julistamiseksi. Jumala ilmoittaa kyllä tuleviakin asioita profetian armolahjan kautta, mutta pääsääntöisesti profetoijan tehtävä on palauttaa ihmiset takaisin rakastavan Jumalan luo (2. Aik. 24:19, 1.Kor. 14:3-4).

2. Aik. 24:19. Vaikka hän lähetti asukkaiden keskuuteen profeettoja, joiden tuli saattaa heidät takaisin Herran luo, he eivät kuunnelleet profeettojen varoituksia.

1. Kor. 14:3-4. Mutta profetoiva puhuu ihmisille rakennukseksi ja kehoitukseksi ja lohdutukseksi. Kielillä puhuva rakentaa itseään, mutta profetoiva rakentaa seurakuntaa.

Apt. 11:29-30. Opetuslapset päättivät antaa avustusta Juudeassa asuville veljille, kukin varojensa mukaan. Niin he tekivätkin ja lähettivät Barnabaksen ja Saulin viemään rahat seurakunnan vanhimmille.

Tähän tilanteeseen ilmeisesti liittyy Paavalin Galatalaisille kirjeessään kertoma maininta (Gal. 2:9-10). Evankeliumin leviäminen on aina pääasia. Evankeliumin sisään on kuitenkin kirjoitettuna muista huolehtiminen.

Gal. 2:9-10. Kun Jaakob, Keefas ja Johannes, joita pidettiin seurakunnan pylväinä, käsittivät, minkä tehtävän Jumala oli minulle (Paavalille) armossaan antanut, he ojensivat minulle ja Barnabakselle kätensä yhteistyön merkiksi: meidän oli määrä mennä vieraiden kansojen, heidän taas juutalaisten keskuuteen. Heidän köyhiään meidän vain tuli muistaa, ja niin minä olen ahkerasti tehnytkin.